

языкътъ му отдавна станалъ языкъ на мрътвѣтъ. Но Българскійтъ народъ си е сжщійтъ и сега, какъвто е былъ той при Бориса и Симеона, съ истото родно Славенско говореніе, а може и съ истытъ обычаи, какъвто сж ся образували у него въ цвѣтущытъ врѣмена на неговѣтъ славѣ. Не; народъ, който е спазилъ, въ продълженіе на много вѣкове, *при таквыя обстоятелства* св. вѣрѣ Христовѣ, като и-скрѣ подъ пепелътъ, не е мъртавъ, но е живъ; защото православната вѣра е таквъо начало на животъ, щото единъ народъ който ѣж е спазилъ въ сърдцето си, *аще и умреть оживеть*. Народъ който е спазилъ свято языкътъ, си и народностътъ си, при вѣчкото усиленіе на другородцытъ да ги задушатъ, не е мъртъвъ но е живъ народъ, способенъ за обновленіе и въскрѣсеніе. Неговътъ вѣковый сынъ е подобенъ на летаргическыйтъ сынъ на онѣзи животны, които прѣзъ вѣчкото студено врѣме на жестокѣтъ зимѣ, заспиватъ и стоятъ на мрътвило, но които пролѣтъ оживѣватъ пакъ съ новѣ бодрость и силѣ. Ще настане, — ный твърдо вѣрваме въ това, — ще настане туй свѣтло врѣме на пролѣтътъ и за Българскійтъ народъ;